

РЕШЕНИЕ

№ 5245

гр. София, 19.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 19.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **10647** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203 и следващите от АПК вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Делото е образувано по искова молба искова молба от Н. С. Д. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място] , срещу [фирма] като се иска ответника да заплати на ищцата за причинени имуществени в размер на 30 лв. и неимуществени вреди за причинени притеснения, неудобство, безпокойство и психически стрес от длъжностно лице при или по повод изпълнение на административна дейност в размер на 200 лв., и двата вида вреди претърпени на 06.10.2020г., на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Ищцата заявява следните основания на исковата претенция:

На 06.10.2020г. и във връзка с управлението от ищцата автомобил - държавен контролен номер [рег.номер на МПС] и марка А., според която ищцата докато се оглеждала за служител на градска мобилност за да закупи талон за паркиране - в района на пазара Д. П., но не установила такъв, отдалечила се от автомобила и видяла табела с телефонен номер за заплащане на дължимата цена за паркиране, докато изчаквала за да премине, се обърнала и видяла, че поставят скоби на автомобила й. Служителите не възприели обяснението й, че не ги е видяла и се е насочила към табелата с номер за SMS, както и други доводи на ищцата, също не й било позволено да плати веднага 30 лв. а след цели 7 минути, от притеснение ищцата не можела да шофира.

Изложени са доводи, че е налице незаконосъобразно действие от страна на служителите на ответника, на които е възложено да осъществяват ръководство и контрол в населени места за спазване на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни средства, те не изпълнявали задълженията си, а злоупотребявали със служебното си положение. Видно било, че съобщението е поставено на автомобила на ищцата в 17:16ч., а касовият бон бил пуснат в 17:20ч., следвало да е допустимо буферно време, в което ищцата да се придвижи до табелата, за да пусне SMS, но въпросният служител не и дал такава възможност, като твърди, че освен противоправното деяние, касаещо непозволено имуществено увреждане, налице била и вреда, касаеща накърняване и унижаване на правата, в това число и психичното състояние.

Допълнително с процесуална молба от 06.01.2021г. е уточнено от ищцата следното:

- имуществената вреда представлява размера на платената глоба, която считам за неправомерна, тъй като е наложена буквално в момента, в който пускала С. за платено паркиране в рамките на 3 (три) минути, след като бях слязла от автомобила, същата е в размер на 30 лева, платена на 06.10.2020 г. в 17.20 часа;

- неимуществените вреди произтичат незаконосъобразните действия, извършени на 06.10.2020 г., като същите представляват накърняване на неимуществени блага на личността ми - сериозно засягане на личността и достойнството на ищцата, изразяваща се в "претърпяване и преживявания на страданията и неудобствата, причинени от действията на длъжностното лице на СО при и по повод изпълнение на дейността му."

По указанията на съда да посочи точната разпоредба, която предвижда задължението, за което твърди, че не е спазено, с процесуална молба от 19.05.2021г. ищцата уточнява следното:

"Относно задължението за „допустимо буферно време" правя следното уточнение:

Съгласно разпоредбите на чл. 55 от НОДТСО „режимът на почасово платено паркиране е обособен в две зони "Синя" и „Зелена". Тъй като не съм сигурна в коя зона се намирам всеки път при паркирането на автомобил търся съответната обозначителна табела за указването на точната зона с оглед правилното заплащане. Това сторих и във въпросният ден. Табелите не се поставят до всеки автомобил, а се намират в непосредствена близост до обозначените места за паркиране, а на определени места дори липсват. Ето защо твърдя, че е допустимо да съществува известен интервал от време / в рамките на няколко минути/, който безпроблемно и безпрепятствено да се достигне до обозначителната табела и да се предприемат действия по заплащане. Такова време на мен не ми беше осигурено, независимо от факта, че добросъвестно изпълних задължението си да проверя в коя зона се намирам и да заплатя правилната цена за нея."

След размяна на книга, по делото е постъпил писмен отговор на исковата молба от [фирма], , с който исковата претенция се оспорва изцяло, в това число се претендира ,че е недопустима и неоснователна. Твърди се, че ищцата не е изпълнила дадените й указания от съда и не е направила надлежно уточнение на претендираните вреди. Претендира се, че ищцата не е предявила жалба срещу наложената й ПАМ - поради което липсвало и съдебно производство в рамките на което да е изследвана законосъобразността на наложената мярка, а вместо това предявила иск за вреди от наложената ПАМ. Счита за недопустимо в производството по делото да се прави инцидентен контрол за законосъобразност на наложената ПАМ поради

обстоятелството, че редът, сроковете и надлежния ответник в двете производства са различни. На следващо място счита неоснователност на предявените иски. Изложени са доводи за правната регламентация на платеното паркиране, в това число, че липсва нормативно изискване за предоставяне на "Буферно време" при паркиране, също е изложен довод, че действията на служителите на ответника в конкретния случай са следвали стриктно процедурата, описана в заповед на кмета на общината. В отговора са изложени и връдения по фактите, в това число че за да паркира на конкретното място, ищцата е преминала през табели, обозначаващи началото на действие на Зелена зона и не е преминала през табела, указваща край на действието на Синя зона.

С отговора на исковата молба се иска от съда да остави исковата молба без разглеждане и да прекрати съдебното производство по делото, алтернативно да отхвърли исковите претенции. Претендира се присъждане на разноски.

Пред съда ищцата се представлява от адв. Т., която изцяло поддържа исковата претенция и претендира основателността ѝ. Претендира разноски.

Ответникът се представлява от адв. Г., която в ход по същество поддържа подробните съображения в отговора на исковата молба. Счита, че и разпита на свидетеля не променя изложените съображения, тъй като въпросът бил изцяло правен. Претендира разноски по списък и доказателства за плащане.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна пиерема следното:

Процесният иск е предявен за вреди от фактически действия и бездействия на основание чл.204, ал.4 АПК, а преценката за незаконосъобразността им съдът следва да направи със съдебното решение. Твърденията на ищцата за незаконосъобразност на процедурата - предоставянето на "буферно време", касаят процедурата по налагането на ПАМ, а съгласно чл. 64 АПК, административнопроизводствените действия и бездействия на административен орган не подлежат на отделно оспорване, освен ако в закон е предвидено друго. В случая друго не е предвидено.

По делото са представени доказателства за задълженията и компетентностите на лицата, осъществяващи прилагането на мярката поставяне на "скоба": Заповед № СОА 18-РД-95-690/31.10.2018г.; Заповед № СОА 18-РД-454/03.08.2018г. за одобряване на ред и условия за принудително задържане чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано пътно превозно средство в зоните за почасово платено паркиране чрез използване на техническо средство тип "скоба", на основание чл.124 НОДТСО; Инструкция за работата на служителите на длъжност "Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор" в сектор "Принудително задържане", от отдел "Паркиране" на дирекция "Паркиране и мобилност". и заповеди и писъци на служители на Центъра за градска мобилност, осъществяващи въпросната ПАМ.

От същите се установява, че кметът на Столична община е възложил на Център за градска мобилност да осъществява оперативната дейност по използването и прилагането на техническо средство тип "скоба". В чл.167, ал.2, т.2 от Закона за движение по пътищата се съдържа правомощие на служби за контрол, определени от кметовете на общините: да "използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл.99, ал.3, до заплащане на цената и на разходите по прилагане на

техническото средство.

Следователно, съдебното производство по делото е допустимо на основание чл.204, ал.4 АПК, като е въпрос по същество е дали се установява твърдението за незаконосъобразно фактическо действие или бездействие по смисъла на разпоредбата. Също искват апетенция, на основание уточненията, е предявена срещу надлежен ответник.

Елементите на отговорността за вреди по чл.1 ЗОДОВ, включват доказване по делото на: незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ответника, извършени при или по повод наложената на ищцата ПАМ на 06.10.2020г.; вид и размер на вредите; пряка причинна връзка между незаконосъобразното поведение на служителите на ответника и вредите, които се претендират.

От направените оспорвания от ответника с отговора на исковата молба следва, че всички основания, съставляващи елементите на отговорността, на държавата за вреди, са спорни по делото. Безспорни са само обстоятелствата, свързани с конкретното място на паркиране на автомобила, управляван от ищцата - в рамките на "Зелена зона" в [населено място], принудителното задържане на автомобила с техническо средство тип скоба от служители на ответника, поради резултат "неплатил" за зелена зона, както и наложената ПАМ задържане на автомобила с техническо средство на 06.10.2020г.

Предмет на делото са обективно съединените икове за обезщетения за вреди, за следното:

-имуществената вреда равностойна на размера на платената глоба, неправомерна според ищцата поради налагането ѝ а буквално в момента, в който пускала С. за платено паркиране в рамките на 3 (три) минути, след като била слязла от автомобила, същата е в размер на 30 лева, платена на 06.10.2020 г. в 17.20 часа;

- неимуществените вреди от незаконосъобразни действия, извършени на 06.10.2020 г, като същите представлявали накърняване на неимуществени блага на личността ми - сериозно засягане на личността и достойнството на ищцата, изразяваща се в "претърпяване и преживявания на страданията и неудобствата, причинени от действията на длъжностното лице на СО при и по повод изпълнение на дейността му."

Съдът изрично е указал на страните доказателствената тежест, с нарочно определение по делото, в резултат на което от ищцата се ангажираха писмени доказателства, посочени в исковата молба и допълнително представени ,както и свидетелските показания на свидетелката Л.. Ответникът представи писмени доказателства.

Със съобщение с бланков номер В1803941 от 06.10.2020г. за автомобил с държавен контролен номер [рег.номер на МПС] и марка А., е наложена мярка за принудително задържане на автомобила, съгласно чл.167, ал.2 от Закона за движение по пътищата - точката от разпоредбата не се чете, но в чл.167, ал.2, т.2. ЗДВП се съдържа правомощие на служби за контрол, определени от кметовете на общините: да "използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл.99, ал.3, до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство“, което основание е относимо към фактите, изложени в исковата молба, описани по-горе.

Не е спорно между страните, че ищцата е заплатила сумата по иска за вреди. В производството по делото е недопустимо съдът да осъществява инцидентен контрол за законосъобразност нито на размера на плащането нито на законосъобразността на наложената ПАМ. Съдът следва да установи само твърденията за фактическите действия и бездействия на служителите на ЦГМ.

По твърдението на ищцата, за неизпълненото задължение за предоставяне на "буферно време", съдът приема следното:

Действително, съобщението е поставено на автомобила на ищцата в 17:16ч., а касовият бон е от 17:20ч., но от тези данни не следва точен час, в който е паркирала ищцата. От твърденията ѝ следва, че за да заплати чрез SMS такса за паркиране за мястото на паркиране, същата е предприела действия за паркиране при уговорена среща в 17:00ч. От описанието в исковата молба, че е потърсила служител на Градска мобилност за да закупи талон, а след това е отишла до табела – на разстояние „четири автомобила по-надолу, по булевард, изчакала преминаване на трамвай, за да достигне до табела с обозначение на зоната и телефон за плащане, обърнала се и тогава видяла служителите да поставят скоба на автомобила, също следва извод, че не е изпълнено задължението за заплащане непосредствено след паркирането.

Дейността на служителите на [фирма] по налагане на ПАМ като процесната е регламентирана со Наредба за организацията на движението на територията на Столична община /НОДТСО/, Заповед № СОА18-РД-95-690/31.Ю.2018г. на Кмета на СО с Приложение № 1 към нея, Заповед № СОА18-РД-95-454/03.08.2018г.. на Кмета на СО, и Решение № 73 от 17.12.2015г. на СОС.

Установява се по делото, че процесният автомобил е бил задържан принудително с техническо средство тип скоба в рамките на „Зелена зона“ на [населено място], на основание чл. 55 от НОДТОСО и Заповед № СОА 18- РД-95-454/03.08.2018г. на Кмета на СО и след като било установено „неплатил“ за зелена зона.

Процесното място на паркиране попада в обхвата на зона за почасово платено паркиране. Съгласно чл.55, ал.1 НОДТСО, режимът на почасово платено паркиране е обособен в две зони: "Синя зона" и "Зелена зона" - валиден в работни дни в часовия диапазон от 08.30 до 19.30 часа, събота - в часовия диапазон от 10.00 до 18.00 часа. Зоните са за самотаксуване от водачите на ППС, "като заплащането за паркиране се извършва веднага при заемане на място в същите". Наредбата е категорична, като не предоставя "буферно време", а доколкото става въпрос за самотаксуване, органите, осъществяващи контрол за спазването на наредбата, нямат каквото и да е правомощие произволно да предоставят такъв срок. Аргументите на ищцата, че е следвало да търси табела за конкретната улица, за да види вида зоната и номера, на който да изпрати С., е в подкрепа на тезата, че същата действително не е заплатила за паркирането "непосредствено след заемане на място" в конкретната зона за паркиране. Както се претендира от ответника, цитираното задължение по наредбата е задължително за всички водачи на територията на Столична община, в това число и на ищцата, като тази наредба не предвижда, нито акт от по-висока степен предоставяне на „буферно време“ при паркиране, поради което не е забавата на ищцата всички аргументи в тази насока са необосновани.

Следователно, установено е задължение за заплащането за паркиране веднага при заемане на място“ в зоната, без да е предвидено изключение в този или друга правна норма, нито правомощие на орган да предоставя възможност за неизпълнение на задължението. Следователно, не е предвидено задължение за предоставяне на

„буферно време“ за изпълнение на задължението по чл.55, ал.1 от Наредбата, нито правомощие лицето, паркирало автомобила, да бъде поканено или изчакано да плати паркирането преди да бъде наложена ПАМ като процесната.

Съдът формира извод, че по иска за имуществени вреди не се установи по делото незаконосъобразно фактическо бездействие на основание, задължение за предоставяне на „буферно време“ за плащане на паркиране в зона от служителите на ответника преди да наложат процесната ПАМ на автомобила.

По иска за присъждане на неимуществени вреди не се установиха твърденията на ищцата за разговора между нея и служителите на ЦГМ, определено като недопустимо и злоупотреба с право поведение спрямо нея. Свидетелката Л. и ищцата са приятелки от [населено място], конкретния ден си го спомня, защото имали предварителна уговорка за среща за "наши приятелски неща". Свидетелката закъснявала, посочва около час на срещата "пет часа" - т.е. около 17 часа. Видяла ищцата много разстроена от това, че може би в интервал от 10 минути преди това се е "разправяла" със служители от ЦГМ. За конкретния случай свидетелката знаела, че ищцата е паркирала и е тръгнала да търси да си заплати за "зоната", но не ѝ е било ясно точно къде се намира. Свидетелката уточни изрично, че не знае със сигурност и точност какво се е случило между нея и служителите на ЦГМ, но е свидетел на последващите ѝ реакции. Ищцата била разстроена най-вече от факта, че за секунди докато е търсила табели за СМС или е търсила човек, на който да заплати, е поставена принудително скоба на автомобила без възможност за никаква реакция. На въпрос на адвокат Т. :как се прибрахте до С., свидетелката отговори, че тя е шофирала автомобила вместо ищцата, защото тя не изглеждала толкова добре за да може да овладява реакциите си и да кара в С.. Свидетелката също посочи и като основание за притесненията на ищцата вероятната реакция на нейния съпруг, който много държал на автомобила и притеснението, да не се случи нещо с него. Също посочи, че ищцата винаги се е стремяла да спазва стриктно правилата, била юрист. От разпита на свидетелката следователно, не се установяват никакви конкретни данни за поведението спрямо ищцата на служителите на ЦГМ. Ищцата не ангажира други доказателства за случилото се при задържането на автомобила от служителите на ЦГМ.

Предвид на изложеното недоказано остана основанието на исковата претенция в частта за неимуществени вреди, тъй като не се установяват такива фактически действия, а поради това е невъзможно и преценката дали са незаконосъобразни.

Всичко изложено обуславя и извод, че исковите претенции са недоказани по основание – не се установи незаконосъобразност на фактическо действие или бездействие на служителите на ЦГМ, наложили ПАМ задържане на автомобила на ищцата. След като е не се установи елемента незаконосъобразност, е безпредметно да бъде установяван размера на неимуществените вреди.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата за вреди следва да се

докажат предвидените предпоставки по чл. 1 от ЗОДОВ, в случая – незаконосъобразни действие и бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между действието или бездействието и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. В случая предпоставката незаконосъобразност не се установи.

Исковете следва да бъдат отхвърлени изцяло, като при този резултат съдът следва да разгледа искането на ответника за присъждане на разноски. Претендира се адвокатски хонорар сумата от 360 лв. с включен ДДС, представено е извлечение от банкова сметка на адвоката, от което е видно, че по конкретната фактура за възнаграждението по делото, е направено плащане на дата 02.07.2021г. Данъчната основа е в размер на 300 лв., а сумата за ДДС е в размер на 60 лв. Следователно, се касае за възнаграждение на адвоката в минимален размер по чл.8, ал.1, т.1 от наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а що се касае до размера на ДДС, то е представен договора за правна защита и съдействие, сключен между ответника и адвоката с отговора на исковата молба. В договора е посочен размера на възнаграждението с включено ДДС и плащането му по банкова сметка. При приспадане на платения данък като част от възнаграждението на адвоката ответникът е намалил задължението си към бюджета. Поради това не е претърпяла увреждане на имуществото си - чрез намаление поради плащане като краен резултат с размера на данъка. Такова намаление има само по отношение на размера на данъчната основа - в размер на 300 лв., и който следва да се присъди на ответника.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените с искова молба от Н. С. Д. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], срещу [фирма] като се иска ответника да заплати на ищцата за причинени имуществени в размер на 30 лв. и неимуществени вреди за причинени притеснения, неудобство, безпокойство и психически стрес от длъжностно лице при или по повод изпълнение на административна дейност в размер на 200 лв., и двата вида вреди претърпени на 06.10.2020г., на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Н. С. Д. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] сумата от 300 (триста) лева за разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия:

